

[Forsvarsministeren]

atomstyrke og et stærkt konventionelt forsvar og i øvrigt i kraft af sin geografiske placering indtager en mindre udsat stilling end Danmark.

Jeg ser gerne en styrkelse af dansk forsvar, men en styrkelse, der ville være i stand til at kompensere for den svækkelse af vor sikkerhed, som en sådan ændring af vort allianceforhold ville betyde, er det jo svært at forestille sig.

Det er desuden vanskeligt at se, at et sådant ensidigt og enkeltstående skridt på nogen måde skulle mindske faren for en krig med atomvåben – man kan måske sige snarere tværtimod. Ved at så tvivl om alliancesammenholdet og dermed måske også alliancens vilje til at modstå aggressioner kunne vi risikere at svække NATOs krigsforebyggende evne, altså selve målet og meningen med Den nordatlantiske Traktat, som jeg indledte med at omtale.

Afslutningsvis vil jeg godt anføre, at disse overvejelser ikke skal forstås således, at det er regeringens opfattelse, at NATOs strategi og vor placering i den er urørlig og fastlagt én gang for alle. Den må være åben for justeringer, men sådanne justeringer må drøftes i alliancen og vedtages i enighed. Jeg går ud fra, at det store flertal her i folketinget, der stærkt støtter Danmarks medlemskab af NATO, er enig i dette sidste, og det er min opfattelse, at det er en holdning, der deles af alle ansvarlige politiske kredse i alliancen. Den strategi, som er NATOs principgrundlag for forsvar, skal fastholdes, indtil eventuelle justeringer er drøftet på demokratisk vis inden for alliancen og vedtaget enstemmigt.

Som bekendt er regeringen heller ikke afvisende over for realistiske bestræbelser for etablering af atomvåbenfri zoner, så vidt muligt under forudsætning af, at det sker som led i en større europæisk ordning. For så vidt angår en atomvåbenfri zone i Norden, må dens eventuelle oprettelse selvsagt også bero på en drøftelse, ikke blot i den nordiske kreds, men også med vores allierede, og nok især de lande, som i dag er udpeget til at yde os forstærkninger i en nødsituation.

Jeg skal dog på ny understrege, at vi bidrager hverken til at øge vores egen sikkerhed og tryghed eller til en fredeligørelse af verden ved et pludseligt og ensidigt brud med vor hidtidige politik. En tilpasning til udviklingen af de sikkerhedspolitiske realite-

ter må ske koordineret med vores alliancepartnere.

Forhandling

Pelle Voigt (SF):

Jeg skal, som jeg gjorde sidst, takke ministeren for en omfattende og i hvert fald på visse punkter, synes jeg, overordentlig interessant redegørelse, selv om jeg ikke ligesom sidst er i stand til at takke ministeren for, at han, som det ellers er skik i folketinget, i forvejen har stillet sin redegørelse til rådighed for ordføreren. Det ville have været en stor hjælp at have præcist på tryk, hvad det egentlig var, ministeren sagde.

Hvis jeg ikke har misforstået ministerens redegørelse, så meddelte han rent faktisk, at det at sige nej til, at fraskrive sig muligheden for at få atomvåben indført i Danmark var et så drastisk skridt, at det var et spørgsmål, om det var foreneligt med Danmarks fortsatte deltagelse i NATOs integrerede militærarbejde. Det er et interessant synspunkt, som jeg godt vil bede ministeren om at uddybe nærmere.

For fredsbevægelsen i Danmark, for forespørgerne, er der den store forskel i forhold til den holdning, regeringen lægger frem, at vi – ligesom jeg tror et flertal i dette land – egentlig synes, at det, der er drastisk, ikke er at sige nej til atomvåben. Det, der er drastisk, er ideen om i en krise eller krigssituation rent faktisk at få atomvåben til landet.

Vi konstaterede ved debatten den 10. november 1983, ved de ordførertaler, der blev holdt i den anledning, at der er et flertal i folketinget, hvis udtrykte opfattelse er, at man bør sige nej fra dansk side til atomvåben i både freds-, krise- og krigstid. Jeg har ikke indtryk af, at man i befolkningen eller i folketingsflertallet anser et sådant nej for ensbetydende med, at man så giver afkald på noget dyrebart, som man bør stå vagt om og passe på, men at friheden for atomvåben i sig selv er et gode, at det ikke er et afkald, at det ikke er et kors, man tager på sig, at sige nej til absolut sikkerhed for, at Danmark vil blive inddraget i en global krig med atomvåben, hvis en sådan skulle komme.

Vi har efterhånden mange gange i folketinget diskuteret spørgsmålet om, hvorvidt allierede forstærkninger til Danmark kan tænkes at ville komme hertil, hvis de ikke